

Bohoslužby v Zábřehu 17.května 2015

J 17,11-19

Milé sestry, milí bratři, když vám na někom záleží, děláte si o něj starosti. Rodiče přemýšlejí o svých dětech, jak zvládnou různé nástrahy života, jak obstojí v kolektivu dalších dětí, jak se jim povede na škole, jak se vypořádají se samostatností, ke které jsou vedeny? Myslíme ale podobně i na své blízké a přátele. Zejména ve chvíli, kdy je před nimi životní zlom, situace, která přináší něco zcela nového. Jak obstojí? Jak to zvládnou, jak si poradí? Co u toho budou prožívat? A můžeme jim v tom nějak pomoci? Jsou to otázky, na které by člověk rád slyšel příznivou odpověď, ale není si jist, má-li ji oč opřít a bývá tak často znepokojen. V takovou chvíli je úžasné, když člověk smí poznat, že tyto své starosti může dát do Božích rukou.

Ježíš o své učedníky měl podobné starosti, jako míváme o své děti či blízké. Vždyť jim dal kus svého života, byl jim mistrem a nyní je má vypustit do světa samotné. Budou připraveni? Zvládnou to? Ježíš věří tomu, že s Boží pomocí ano. A tak se za učedníky modlí, dává je Bohu do rukou, aby nad nimi držel svou ochrannou ruku. A jak můžeme číst, leží mu na srdci tři věci, se kterými může být problém – jednotu, zůstávání ve světě a posvěcení pravdou. Právě v těchto třech bodech se má ukázat, jak vážně vzali jeho dílo, jak dobré kořeny v nich zapustila jeho setba, jak hluboce jsou připraveni nést světu slovo evangelia.

První věcí, kterou vlastně jen zmínil Ježíš na začátku, je tedy otázka jednoty mezi učedníky. Na toto téma asi hodně mluvíme v rámci různých ekumenických setkání a tak se může zdát, že ho máme už dobře naposlouchané. Přesto stojí za připomenutí. Jako vzor jednoty učedníků uvádí Ježíš svou jednotu s Otcem – ať jsou jedno jako my. Jednota Boha Otce a Ježíše je docela zajímavá. Jak později vyznávali církevní otcové, Bůh Otec a Syn jsou dvě různé osoby, ale mají jednu podstatu. Právě ta jedna podstata je spojuje, je znamením jejich jednoty. Jak se to ale může projevit mezi učedníky? Na první pohled jsou mezi námi rozdíly. Každý je jinou osobností, má jiné zvyky, záliby, chutě. Avšak jedno je stále stejné a to je jakýsi základ, na kterém stojíme. Dalo by se mluvit, že základem jednoty učedníků je společný základ, o který se opírají, který je v každém z nich působí, jak se projevují. Ježíš je jiný než Bůh, ale nejedná jinak než Bůh. A takto to platí i pro nás. Jsme každý jiný, ale projevujeme se stejným způsobem. Protože máme stejnou podstatu, nemůžeme být zase tolik jiní a rozdílní. V tom je tedy možné vidět základ jednoty učedníků. Jsou na prvním místě Kristovi, jsou naplněni Duchem a nechají ho skrze sebe působit. To pak vede i k jednotě na viditelné rovině. Každý by neměl dělat něco jiného, může to dělat jinak, ale ne něco jiného. Problém s jednotou tak můžou mít učedníci ve chvíli,

kdy začnou ukazovat na sebe, žít podle sebe a ne podle Krista. Jak jsme mohli vidět na svědectví Pavla v listu do Korintu, problém jednoty nastal ve chvíli, kdy se ty skupiny hlásili ke svému učiteli, nikoliv ke Kristu. Fotbalovou terminologií řečeno, kopeme všichni za jeden tým a pokud to tak naše okolí nevidí, je to problém. Vemte si, jak by to vypadalo, kdyby na hřišti chtěl každý hráč dát gól. Tým by nemohl nikdy vyhrát, protože k překonání soupeře je důležitý společný postup několika částí týmu. A vezme, že jako křesťané máme soupeře opravdu těžkého.

Tohoto těžkého soupeře se týká i další část Ježíšovy prosby za učedníky, když prosí, aby zůstali v tomto světě. Viděno zcela sobecky, bylo by nejlepší být co nejdřív u Ježíše. Vždyť u něj a s ním je nám tak dobře. Naopak tento svět je šílený, jako bychom se do něj vůbec nehodili. On to vlastně Ježíš i sám říká. Nejsme ze světa, jako ani Ježíš nebyl ze světa. Jsme tu cizí prvek, na který svět reaguje dost nepřátelsky. S tím jistě máme zkušenost buď vlastní, nebo prostředkovanou. A je to tedy důvod se raději uzavřít, toužit po odchodu. Konec konců pro nás je tento svět bojištěm, dochází zde ke střetu Boží touhy po záchraně člověka a satanovy snahy o jeho zničení. A komu by se líbilo trávit život na bojišti. Je tedy velikým pokušením pro učedníky být mimo tento svět. Ať už přímo tím, že odejde k Otci, nebo alespoň nepřímým, že se společenství před světem uzavře, bude si žít jen samo pro sebe. Proč je tak důležité, abychom nebyli z tohoto světa vzati, ale zůstali v něm, je myslím docela zřejmé. Ježíšovy jde o tento svět. Chce, aby lidé v něm mohli být vráceni životu. A to je možné jen tak, že v něm bude skrze nás stále znít jeho slovo. Ostatně se stačí podívat na Ježíše. On byl Bůh. Nepotřebovat snášet útrapy tohoto světa. Nicméně do něj přišel, protože to byla jediná cesta k jeho záchraně. Ke spáse je možno pozvat jen osobně. Nejde to na dálku, ale jen opravdu tváří v tvář.

Být ve světě je tedy potřebné pro zvěstování evangelia. Nezapomínejme, že i my jsme byli ve světě, než nás Bůh povolal a stali jsme se jeho učedníky. Avšak být ve světě je nebezpečné ještě i z jiného důvodu. Když se podíváme na Ježíše, přišel do tohoto světa a stal se jedním z nás. Mohli jsme tak jako lidé Bohu porozumět. Ale jeho podstata se nezměnila, byl člověkem, ale nepřestal být Bohem. A to je věc, ke které ukazuje třetí z těch věcí, které Ježíš zmiňuje ve své modlitbě. Mluví o posvěcení pravdou. Ono je to takové docela zvláštní slovní spojení. Posvěcení znamená oddělení, je to to samé, co dělali ve Starém zákoně kněží, když třeba pomazali někoho za krále. Máme tedy být odděleni od tohoto světa. Už to samo je vcelku zajímavá výpověď. Máme v něm zůstat, ale zároveň pamatovat na to, že jsme od něj odděleni. A to oddělení, ta dělící čára je dána pravdou Boží, Božím slovem. Možná nám přijde, že taková věc je přeci samozřejmá. Ale ne vždy jasně viditelná. Být otevřen světu, aby mohl slyšet slovo evangelia se může někdy docela zvrtnout. To právě ve chvíli, kdy se staneme až příliš jeho součástí, kdy přestaneme být posvěceni v pravdě. Jinými slovy, přestane být pro nás měřítkem slovo Boží, a místo něj se měřítkem stane něco až příliš lidského, snaha za každou cenu získat nějaké dušičky. Všimněme si, že právě toto je něco, co Bůh nedělá, protože to jde proti řádu jeho stvoření. Stvořil člověka, aby měl svobodnou vůli, aby se sám svobodně rozhodoval. A také nás tím pádem volá, abychom se sami rozhodli jestli chceme jít za ním. A za tímto rozhodnutím má stát touha po Bohu. Chce, aby se člověk pro něj rozhodl, protože pozná,

jaký je Bůh, jaký je ve své podstatě, skutečnosti. Podstatou Božího pozvání je to, aby s ním člověk byl a sdílel svou radost. Nechce člověka mít, vlastnit pro svůj dobrý pocit. Takže i na nás to klade určitý nárok při zvěstování. Nemáme sbírat dušičky jako vodník do hrníčku, ale máme zvěstovat pravdu o Bohu, nabízet cestu za ním, ale nabízet ji takovou, jaká skutečně je.

Je dobré si to uvědomit ve chvíli, kdy nám zoufale chybí ve sborech členská základna. Tady je vždy veliké pokušení získat lidi za každou cenu. Ale někdy tím může trpět právě onen důraz na pravdu o Bohu, může nám chybět ono posvěcení v pravdě, protože ta se stane nepřijatelnou. Jenže získat člověka přesto, že nechce znát pravdu o Bohu, to zavání čímsi až ďábelským. A vlastně je to jeho, ďáblova, metoda. On chce mít a proto udělá vše, aby měl. Je mu jedno, co člověku slibuje, nač láká. Hlavně, že jej uloví, že z něj něco bude mít. Pokud takovou metodu sami přijmeme, je jasné, že už nesloužíme Bohu, sloužíme spíš sami sobě a zejména tomu, kdo chce člověka od Boha odvrátit. Proto je třeba, abychom ono posvěcení v pravdě neztratili, ale vzdor pokušení hlásali to, co nám Bůh uložil, nikoliv to, co sami považujeme za dobré a účelné.

Jednota, zůstávání ve světě a posvěcení v pravdě jsou body, které ukazují, jak vážně učedníci vzali Ježíšovo dílo. Ani jeden z těch bodů není myslitelný bez pokory před Bohem. Bez upozadění sebe a zdůraznění Krista nelze mezi sebou dojít k jednotě. Stejně tak bez důrazu na dílo, které má člověk konat, nelze tomuto světu sloužit. A konečně, bez vědomí, že mu stále patříme, nejde být svědkem pravdy, svědkem slova Božího, které zve ke spáse. Jestliže tedy bereme vážně jeho dílo, jestli cosi zaselo v našem srdci, pak pro nás nebude problém být ve jednom společenství s těmi, kdo mají jiné názory, nebude problémem přicházet mezi lidi, povídat jim o Ježíši a zvat je k němu. A v posledku nebude problém, zůstat stále tím, kým nás Bůh stvořil, tedy jeho obrazem zaostřeným ještě zjevením Ježíše Krista. A bude nám vcelku cizí si slovo Boží přizpůsobovat, případně ho nabízet tak, aby jej lidé sice přijali, ale nenechali se jím nějak ovlivnit. Ježíš se za nás modlí, abychom mohli obstát ve zkouškách a potížích, které na nás čekají. Má o nás starost, protože jsme jeho děti, které mají vyrazit do světa a osvědčit, jak dobré výchovy se jim dostalo. Prosme tak o jeho svatého Ducha, abychom na Ježíšova slova nezapomínali a stali se jeho svědectvím pravdy.

Pane Ježíši, prosil jsi za naši víru, aby neselehala. Dej prosíme, ať se i my naučíme dávat své starosti do rukou tvého Otce, ať v důvěře hledáme jeho slovo a jsme jím odděleni jako tvé dílo, jako setba v poli tohoto světa.

neděle 17.května 2015

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Čtvrtek, 04 Červen 2015 11:14 -

Amen.